

— Не, не, не бива!

Димитъръ възви и хукна къмъ кжщи. Ето я кривата круша предъ дюкянчето, ето я вратата. Бащата учуденъ повдигна глава, когато Димитъръ запхтѣвъ влетѣ въ стаята.

— Какво се е случило?

— Намѣрихъ това! И Димитъръ набързо разказа за тримата пияни мъже и подаде кесията. Бащата разрови книжата въ нея.

— Георги Стоиловъ — синътъ на търговеца, комуто дължимъ по полицата, Ржцетѣ му затрепераха. Той ги опрѣ на масата и повдигна очи къмъ сина си. О, тия мили, кротки очи! Каква тревога се четѣше сега въ тѣхъ! Тревога и въпросъ: „Видѣ ли, какво има въ тази кесия?“ — „Видѣхъ“.

Бащата внимателно се загледа въ очитѣ на сина си.

— Знаешъ ли, че съ тѣзи пари можемъ да си наредимъ спокоенъ животъ?

Димитъръ тревожно погледна баща си.

— Но нали тѣзи пари, татко, не сж наши! Ти...

Очитѣ на бащата радостно свѣтнаха. Той скочи и здраво прегърна сина си.

— Така те искамъ, мое мило момче!

После вдигна нагоре просълзени очи и твърдо додаде:

— Сега не се боя отъ нищо! Ти струвашъ повече отъ всѣко богатство! Утре ще занесешъ тази кесия въ общарския складъ, на главната улица.

На сутринята, когато бащата се залавяше за общарската игла, Димитъръ тичаше съ все сила по улицата. Бѣше му леко и радостно на сърдцето. Добриятъ, милиятъ татко, той отъ нищо не се бои! Но ето и дюкянътъ на търговеца. Момчето притисна съ ржка разтупкано сърдце. Какъвъ широкъ дюкянъ! Възстаръ господинъ, съ очила, седи задъ малка решетъчна преграда. Изглежда сърдитъ за нѣщо. Предъ него е за-